

AK ŠIS SĒNES!

Maijas Viktorijas Purviņas

teksts

un

ilustrācijas

Reiz mežā kādā sēnē dzīvoja
divi tārpiņi – vīrs Rāpiņš un sieva Lienīte.

Kādā pusdienlaikā, kad viņi sēdēja ēdamistabā un pusdienoja, tārpiņš skaļi nožagojās.

«Zini sieva,» viņš teica tārpienei, «es esmu galīgi sabeidzis kuņģi ar tām mūžīgajām sēņu mērcēm un zupām. Pat skatīties riebjas.» Un tārpiņš strauji atstūma šķīvi ar sēņu mērci.

«Vai dieniņ!» Tārpienei aiz uztraukuma sasārta vaigi. «Ko tad nu? Mums taču nekā cita nav, kā sēnes.»

«Ja nav, tad būs,» atcirta tārpiņš. «Pako, siev', čemodānus! Mēs pārvācamies.»

«Tikai mieru,» atburkšķēja tārpiņš, kurš bija vairāk nekā saīdzis un pat nedomāja palīdzēt sievai. Rāpiņš turpināja drosmīgi laužties cauri zaļajiem džungļiem.

Tā viņi gāja visu dienu. Pievakarē tārpiņi nonāca lauka malā. Uz tā auga ābeles.

«Te nu mēs dzīvosim, siev',» svinīgi teica tārpiņš. «Saulīte jau riet. Uzurāpsimies kokā un pārnakšņosim. Rīt redzēsim, ko darīt tālāk.»

Sacīts – darīts. Tārpiņi uzlīda ābelē un iekārtojās naktsguļai. Lienīte gribēja piedāvāt vīram līdzpaņemtus sēņu pīrādziņus. Tārpiņš tā paskatījās uz viņu, ka tārpiene nopūzdamās mudīgi apēda pīrāgus pati. Viņi ievīstījās siltajās segās un saldi aizmiga.